

3 sönd. i fastan

Predikan i Osby kyrka 24 febr 08

”Kampen mot ondskan”

Mark 9:14-32

När de kom tillbaka till lärjungarna fann de mycket folk omkring dem och skriftlärdar som diskuterade med dem. ¹⁵Men när folket fick se honom greps de av bävan och skyndade fram för att hälsa honom. ¹⁶Han frågade: "Vad är det ni diskuterar?" - ¹⁷"Mästare", svarade en i mängden, "jag har kommit till dig med min son som har en stum ande. ¹⁸Var den än faller över honom kastar den omkull honom, och han tuggar fradga och skär tänder och blir stel. Jag bad dina lärjungar driva ut den, och de kunde inte." ¹⁹Han sade: "Detta släkte som inte vill tro! Hur länge måste jag vara hos er? Hur länge måste jag stå ut med er? För hit honom!" ²⁰De kom fram med pojken, och när han fick se Jesus började anden genast slita i honom så att han föll omkull och vältrade sig på marken med fradga kring munnen. ²¹Jesus frågade hans far: "Hur länge har det varit så här med honom?" Fadern svarade: "Sedan han var liten, ²²och ofta har anden kastat honom både i eld och i vatten för att ta livet av honom. Men förbarma dig över oss och hjälp oss, om du kan." ²³Jesus sade: "Om jag kan? Allt är möjligt för den som tror." ²⁴Då ropade pojkens far: "Jag tror. Hjälp min otro!" ²⁵När Jesus såg att folk strömmade till sade han strängt till den orena anden: "Du stumma och döva ande, jag befäller dig: far ut ur honom och kom aldrig mer tillbaka." ²⁶Den gav till ett skrik och ryckte och slet i pojken och for så ut ur honom. Och pojken låg där så livlös att alla sade att han var död. ²⁷Men Jesus tog hans hand och reste honom upp, och han steg upp. ²⁸När Jesus hade kommit hem och lärjungarna var ensamma med honom frågade de: "Varför kunde inte vi driva ut den?" ²⁹Han svarade: "Den sorten kan bara drivas ut med bön." ³⁰Sedan gick de därifrån och vandrade genom Galileen. Han ville inte att det skulle bli känt ³¹eftersom han höll på att undervisa sina lärjungar. Han sade: "Människosonen skall överlämnas i människors händer, och de kommer att döda honom, och tre dagar efter sin död skall han uppstå." ³²Men de förstod inte vad han menade och vågade inte fråga.

En fyraårig flicka och hennes morfar gick ner till stranden. Flickan lekte med att bygga ett sandslott alldeles nere vid vattenbrynet medan morfar

satt i en vilstol lite längre upp och läste tidningen. Flickan hade vissa problem med vågorna som hela tiden sköljde upp och raserade det som hon byggde. Hon försökte bygga en sandmur som skydd mot havet men hann inte få muren tillräckligt hög mellan varje våg.

När hon till slut gav upp gick morfar fram till henne och frågade vad som stod på. När hon beklagade sig så sa han till henne:

- Du har ju inte använt hela din styrka.
- Det har jag ju, protesterade hon. Jag slet allt vad jag orkade.
- Ja, men du frågade ju inte mig om hjälp.

Den här lilla berättelsen säger mycket om lärjungarnas agerande. De försökte driva ut en demon men kunde inte. De misslyckades. De ville vara lika duktiga som sin mästare och försökte på egen hand, utan att blanda in honom. Och så gick det som det gick.

Den förtvivlade fadern hade tidigare kommit med sin son till lärjungarna. Idag skulle vi väl diagnostisera barnet som epileptiker. Det är inte så svårt att sätta sig in i pappans olyckliga situation, särskilt som det började strömma till nyfikna. Några skriftlärda hade också hittat dit och började diskutera med folket, säkert försökte de övertyga dem om att denna Jesus och hans lärjungar bara var en bluff. De klarade ju inte att göra pojken frisk. Fadern som bara ville ha hjälp med sin son fick se hur hans livssituation förvandlades till ett debattämne.

Så dök alltså Jesus upp och folk strömmade till. Nu skulle allt ställas på sin spets. Pojkens far berättade återigen om sin pojke om hur han plågades av anden som utlöste anfallen. Och om lärjungarnas misslyckande.

"Detta släkte som inte vill tro" beklagar sig Jesus när ha få höra detta. Det var nog riktat både till lärjungarna och till folket. För att förstå vad han menar måste vi först förstå vad tro är. Tro är helt enkelt att komma till Jesus med sina bekymmer. Komma till honom och erkänna sin vanmakt. Tro är ett behov, eller kanske rättare: att erkänna sitt behov.

Det är just detta fadern gör: "Förbarma dig över oss och hjälp oss om du kan!"

"Om jag kan? Allt är möjligt för den som tror." blir Jesus mäktiga svar. Tro är för Jesus att leva i samklang med Faderns vilja, och då är också allt möjligt för honom. Jesus gjorde aldrig något på egen hand om inte Fadern var med honom.

Allt är möjligt för den som tror. Det låter kanske som ett krav för Fadern, att han hade misslyckats med att prestera en tillräckligt stark tro. Men pratar man om tro i termer av styrka, ibland hör man ju det att den och den har en stark tro, ja, då har man alltså missat vad tro är.

Faderns tro var att han kom till Jesus. Den handlar inte om egen styrka utan om Jesu styrka. När det gäller tro så är egen styrka snarare i vägen. Så länge man inte inser sin egen vanmakt och erkänner den så har man ju heller inget behov av att komma till Jesus.

När mannen ropar: "Jag tror. Hjälp min otro!" så är det ingen motsägelse. Att han säger "Jag tror" visar att han litar på Jesus. Han har

redan fått se hur lärjungarna misslyckades, och vi kan nog ana att de inte var de första som han vänt sig till. Han kanske hade varit runt till många olika läkare och andeutdrivare utan att något hade hjälpt. Ändå vågar han återigen riskera att bli besviken genom att vända sig till Jesus.

Att han samtidigt säger: "Hjälp min otro!" betyder bara att han tvivlar på sig själv. Han vet inte var han har sig själv eller vad han ska tro. Men det är som sagt inget hinder. Så sker undret, tack vare Jesus styrka och att mannen hade vänt sig till honom.

Men berättelsen är inte slut där. "Varför kunde inte vi" säger lärjungarna till Jesus när de blivit ensamma. De tyckte säkert att de varit dåliga företrädare för sin mästare. Och dessutom så hade några skriftlärdade fått chansen att ifrågasätta dem, det kan ju knappast ha gagnat saken.

Ja, lärjungarna misslyckades. Men det var ett misslyckande som de behövde. Deras misslyckande banade väg till Jesus.

Vi vet säkert om vår egen vanmakt och våra egna tvivel. Och vi försöker kanske också att ständigt dölja den för andra. Men det kan komma något gott av att den avslöjas, inte bara för oss själva utan även för andra. Även vår vanmakt och tvivel kan bli ett vittnesbörd. Det var det som skedde den gången. Lärjungarnas nederlag blev ändå en seger för själva saken. Faderns besvikelse över lärjungarnas vanmakt blev till en glädje över Jesu makt.

Vad den här berättelsen handlar om är alltså: "Vilken kraft vill vi använda oss av: vår egen eller Guds?" Så länge vi försöker på egen hand så kommer vi att misslyckas, vad det än handlar om. Men det kan alltså vara nyttiga misslyckanden som driver oss till Jesus.

Ber vi Gud om hjälp så gör vi det ju för att vi själva inte klarar oss. Då kan vi få del av Guds kraft. Inte så att Guds kraft är något som ständigt står till vårt förfogande, under vårt kommando bara vi har den rätta tron. Nej, att tro är ju inte att kunna allt som man till äventyrs skulle vilja. Att tro är att vilja det Gud vill. Då kan hans makt bli vår egen, trons makt kan besegra allt, även då den ser ut som vanmakt.